

Arrest

nr. 76 946 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, M.S.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Jatt sikh te zijn met de Indische nationaliteit en geboren te zijn op 7 juni 1977 in het dorp Wadala Kalan, Kapurthala district van de staat Punjab. U bent van boerenafkomst en gaf uw studies op en ging boeren met uw familie. Uw familie heeft echter geen grote stukken grond en u kon nergens een 'deftige' job vinden. In 2005 trok u met behulp van een smokkelaar een eerste keer naar België om hier te komen werken in het zwart. Twee jaren verbleef u hier illegaal in Antwerpen en verdiende u als zwartwerker de kost. Eind 2006 vertrok u naar Italië in de hoop daar werk te vinden op

een boerderij. Dit lukte niet en u regelde zelf uw terugkeer naar India en vloog begin januari 2007 terug. Eens terug ging u aan de slag als taxichauffeur. Op 7 maart 2007 huwt u met D.K.(...) (O.V. 6.682.194), afkomstig uit het district Jalandhar. Het grootse huwelijksfeest met wel duizend genodigden werd volledig betaald door uw schoonfamilie. Als taxichauffeur reed u nog voor uw huwelijk met een klant naar de heilige goeroe B.R.R.(...) in Sarsey, dicht tegen Haryana. U ging persoonlijk ook twee keer luisteren naar zijn preken voor uw huwelijk. Na uw huwelijk nam u er uw echtgenote mee naartoe. In juli 2007 ging ze met wat vrouwen mee naar zijn kamer om hem persoonlijk te gaan groeten. Toen zag ze echter dat hij 'seksuele verrichtingen' aan het doen was in zijn kamer. Volgelingen probeerden haar de kamer in te duwen maar ze slaagde erin te ontsnappen en jullie gingen nooit meer naar daar. Hierna begonnen zijn mannen naar jullie huis te komen en vroegen waarom jullie niet meer kwamen. U poeierde ze af met de mededeling dat uw vrouw zwanger was. Na de geboorte van uw oudste zoon kwamen ze terug en toen zeiden jullie vlakaf dat ze daar immorele daden stelden en jullie niet meer zouden komen. Dan begonnen ze jullie te bedreigen en als jullie dit maar aan iemand zouden zeggen zouden ze jullie doden. Jullie besloten naar de politie te gaan maar die wilden geen FIR (First Information Report) registreren. In januari 2009 ontvoerden ze u en mishandelden ze u een hele dag. U trachtte nog eens tevergeefs bij de politie klacht neer te leggen. Op 19 september 2009 vloog u met vrouw en kind vanuit Delhi naar Dubai en op 20 september 2009 bereikten jullie Malta. Na vier dagen vlogen jullie naar Italië. Ongeveer een week later reden jullie met de trein naar Frankrijk. Na drie dagen spoorden jullie naar België waar jullie op 2 oktober 2009 aankwamen. U had geen werk of onderdak en kon dan terecht bij een vriendelijke Indiër die jullie helpt met onderdak en voedsel. Jullie waren bang voor repatriëring en vroegen geen asiel aan, maar vermits jullie nu al lang bij die persoon logeren en vrezen geen keuze meer te hebben wanneer hij jullie de deur wijst, vragen jullie asiel aan in België op 29 augustus 2011. Uw echtgenote bevalt op 24 september 2011 van een tweede zoon in Antwerpen en jullie gaan hem registreren op de Indische ambassade in Brussel.

B. Motivering

Na uw gehoor op 7 december 2011 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

U verklaarde al van 2 oktober 2009 in België te zijn aangekomen en toch dienen jullie pas op 29 augustus 2011 een asielaanvraag in. Van iemand die zijn land ontvlucht op zoek naar bescherming kan verwacht worden dat hij die bescherming ook onmiddellijk vraagt bij aankomst en dus onmiddellijk asiel aanvraagt, en niet slechts nadat hij vreest niet lang meer te zullen kunnen rekenen op de goedheid van een persoon die een illegaal onderdak verschaft. De vrees voor repatriëring naar India die u inroept als reden waarom u tot nu toe geen asiel heeft aangevraagd, kan niet volstaan als vergoelijking voor deze wel erg uitermate laattijdige aanvraag. Bovendien heeft u ook nagelaten asiel aan te vragen in de eerste landen bij aankomst in Europa: noch in Malta noch in Italië noch in Frankrijk voelde u enige dringende behoefte aan bescherming. Uw uitleg dat jullie daar niks wisten en er niemand was bij wie jullie konden verblijven, wijst erop dat jullie eerder een verblijf op het oog hadden dan bescherming (Gehoorverslag 7 december 2011, pp. 6-7). Met uw voorgeschiedenis van illegaal verblijf en zwartwerk in België, wijst uw laattijdige asielaanvraag er duidelijk op dat u opnieuw verblijf op het oog had en internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Jullie leggen jullie originele paspoorten neer waarin slechts twee stempels staan aangaande vertrek en binnenkomst: er is een stempel van 19 september 2009 van immigratie India en eentje van 20 september 2009 binnenkomst Malta. Verder kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u in België aankwam. Voor asielzoekers geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen: u moet voor de door u genomen vluchten op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar u is aangekomen. U maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk. Uw legale vertrek en het gegeven dat u uw nieuwgeborene in België laat registreren op de Indische ambassade bewijzen overigens dat u geen vrees koestert ten aanzien van uw autoriteiten (Gehoorverslag 7 december 2011, pp. 3, 10).

Er kan daarenboven geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen. U slaagt er op geen enkele manier in te overtuigen dat mannen van B.R.R.(...) jullie zouden bedreigen met de dood

omdat uw vrouw een glimp zou opgevangen hebben van immoreel gedrag. Jullie waren niet in staat, zo stelt u, een FIR te laten registreren daar waar de heilige goeroe voor de rechtbank terecht moest staan voor zowaar klachten van verkrachting die andere mensen schijnbaar dan toch wel succesvol wisten in te dienen (zie kopie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Jullie vergoelijking dat de politie niet luistert naar arme mensen en de goeroe machtig en rijk is kan dan ook niet overtuigen (Gehoorverslag 7 december 2011, p. 12; echtgenote, p. 6). Op de vraag hoe die mannen u konden kennen en hoe zij achter uw adres konden komen, kan u geen bevredigend antwoord geven: u houdt het op een vaag "van mensen", hetgeen niet overtuigt (Gehoorverslag 7 december 2011, p. 12). U heeft niet eens getracht elders te gaan wonen in India, zo blijkt uit uw verklaringen, en wacht na de brutale mishandeling die ze u aandeden in januari 2009 nog tot september 2009 om uw land te verlaten (Gehoorverslag 7 december 2011, pp. 6, 11-12). Mocht er enig geloof aan de door u beweerde problemen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u op zijn minst elders in uw land zou zijn gaan wonen om aan uw problemen te ontkomen. Uw bewering een voormalige bewonderaar te zijn van B.R.R.(...) raakt verder ook kant noch wal. U weet niet eens hoe zijn organisatie noemt en heeft zwaar gezondigd tegen één van de basisprincipes die hij predikt: met name de betaling van de bruidsschat. U heeft uw schoonfamilie volledig laten instaan voor de betaling van uw huwelijksfeest van wel ruim duizend genodigden terwijl de goeroe pleit voor de afschaffing van dit gebruik. Sterker nog, wanneer u gevraagd wordt hoe de goeroe daarover denkt, heeft u daar niet het minste besef van. Verder gevraagd naar het standpunt van de goeroe inzake werk, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven, dit terwijl de goeroe stelt dat mensen in hun onderhoud moeten voorzien door hard te werken (Gehoorverslag 7 december 2011, pp. 3, 13; zie kopie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook van een bewonderaar mag verwacht worden dat die basisprincipes die zijn goeroe predikt kent. U slaagt er in het geheel dus niet in te overtuigen dat u nog maar in de verte betrokken was bij deze man. Dit zet bijgevolg ook heel uw vluchtrelaas op losse schroeven.

Gelet op het gebrek aan bewijsstukken aangaande uw relaas en gezien uw ongerijmde en vage verklaringen betreffende uw relaas en uw betrokkenheid bij de bewuste goeroe, dient er geconcludeerd te worden dat u er dan ook niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Tot slot dient nog aangestipt dat er ook in hoofde van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, D.K.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Jatt sikh te zijn met de Indische nationaliteit en geboren te zijn op 28 april 1984 in het dorp Jalalpur Kalan, Jalandhar district van de staat Punjab. U bent van boerenafkomst en huwt op 7 maart 2007 met M.S.(...) (O.V. 6.682.194), het huwelijksfeest valt zoals de gewoonte dat vereist, ten laste van uw familie. Voor jullie huwelijk had uw echtgenoot illegaal in België verbleven. Eens terug ging hij aan de slag als taxichauffeur. Uw man nam u in 2007 mee naar de heilige goeroe B.R.R.(...) in Sarsey, Haryana. In mei 2007 ging u met wat vrouwen mee naar zijn kamer om hem persoonlijk te gaan groeten. Toen zag u echter dat hij 'seksuele daden' aan het verrichten was in zijn kamer. Volgelingen probeerden u de kamer in te duwen maar u slaagde erin te ontsnappen en jullie gingen nooit meer naar daar. Hierna begonnen zijn mannen naar jullie huis te komen en vroegen ze waarom jullie niet meer kwamen. Jullie poeierden ze af met de mededeling dat u zwanger was. Na de geboorte van uw oudste zoon kwamen ze terug en toen zeiden jullie vlakaf dat ze daar immorele daden stelden en jullie niet meer zouden komen. Dan begonnen ze jullie te bedreigen met moord. Jullie besloten naar de politie te gaan maar die luisterden niet. In januari 2009 ontvoerden ze uw man en mishandelden ze hem een hele dag. Op 19 september 2009 vloog u met man en kind vanuit Delhi naar Dubai en op 20 september 2009 bereikten jullie Malta. Na twee of drie dagen vlogen jullie naar Italië. Ongeveer een week later reden jullie met de trein naar Frankrijk. Na twee of drie dagen spoorden jullie naar België waar jullie op 2 oktober 2009 aankwamen. Jullie konden terecht bij een vriendelijke Indiër die jullie helpt met onderdak

en voedsel. Jullie waren bang voor repatriëring en wisten niets van asiel en verklaarden jullie niet vluchteling. Vermits jullie nu echter al lang bij die persoon logeren en vrezen geen keuze meer te hebben wanneer hij jullie de deur wijst, vragen jullie asiel aan in België op 29 augustus 2011. U bevalt op 24 september 2011 van een tweede zoon in Antwerpen en jullie gaan hem registreren op de Indische ambassade in Brussel.

B. Motivering

Na uw gehoor op 7 december 2011 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u zich op dezelfde motieven baseert zoals aangehaald door uw echtgenoot in kader van diens asielaanvraag. Gezien er door het CGVS geoordeeld werd dat er geen geloof kon worden gehecht aan diens asielmotieven en er in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook wat u betreft niet worden aangenomen dat u een gegronde vrees in de zin van de Conventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming dient te moeten koesteren. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers zich beroepen op een schending van de materiële motiveringsplicht en het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekers halen ook een schending aan van artikel 32 van de Grondwet (hierna: GW).

Verzoekers brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) verzoekers verwijt pas twee jaar na aankomst in België een asielaanvraag te hebben ingediend, waardoor er vermoed kan worden dat zij op zoek waren naar een verblijf in België en niet naar bescherming, stellen verzoekers dat zij enkel en alleen gewacht hebben omdat zij schrik hadden om gerepatriëerd te worden. Verzoekers stellen dat zij niet langer konden profiteren van de barmhartigheid van hun vriend en dat, aangezien zij vrezen dat zijzelf, of hun kinderen, bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst, vermoord zouden worden, zij geen andere keuze hadden dan het indienen van een asielaanvraag. Met betrekking tot de late asielaanvraag, stellen verzoekers dat zij dit niet eerder gedaan hebben, omdat zij in 2009 geen begeleiding kregen en niet wisten dat ze een asielaanvraag konden indienen. Zij vreesden bovendien teruggestuurd te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006). Verder kan van iemand die stelt vervolging te vrezen in zijn land van herkomst, en hiervoor bescherming wenst te verkrijgen verwacht worden dat deze zich informeert omtrent de mogelijkheden die geboden worden voor het verkrijgen van deze internationale bescherming. De kans om gerepatriëerd te worden is tevens steeds aanwezig in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft. De enige weg om

deze onzekerheid op te heffen is het starten van een asielpcedure, of een andere procedure voor machtiging om op het Belgisch grondgebied te verblijven. Verzoekers kunnen onwetendheid en angst om gerepatriëerd te worden dus niet dienstig invoeren om te verklaren waarom zij twee jaar gewacht hebben om een asielaanvraag in te dienen.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielaanvraag betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;»

De Raad meent dat de door verzoekers aangehaalde redenen niet overtuigen.

Verzoekers wijzen erop dat zij buiten hun paspoorten geen andere documenten kunnen neerleggen omdat zij er niet aan gedacht hebben bij het aankomen in België hun vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket bij te houden, laat staan dat deze van nut zouden zijn voor de asielaanvraag.

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

De Raad wijst er wel op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De commissaris-generaal stelt dat verzoekers niet weten te overtuigen dat de mannen van B.R.R.(...) hen met de dood bedreigd zouden hebben. Verzoekers stellen dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal de feiten minimaliseert en ze niet weergeeft zoals verzoekers ze hebben verteld. Verzoekster was immers aanwezig in de kamer met B.R.R.(...) en men wou haar dwingen tot gemeenschap, maar zij is kunnen vluchten. Verzoekers vinden niet dat haar aanwezigheid kan omschreven worden als 'een glimp' van immoreel gedrag.

De Raad meent dat het niet ter zake doet of verzoekster in de kamer was en men haar wilde dwingen tot gemeenschap, of dat zij enkel een glimp opving van immoreel gedrag, bij de beoordeling van dit

onderdeel van de bestreden beslissing. De betreden beslissing stelt dat verzoekers er niet in slagen aannemelijk te maken dat verzoekster gezien zou hebben dat B.R.R.(...) immoreel gedrag vertoonde, en dat gepoogd is om verzoekster ook de kamer waar dit gebeurde in te trekken, maar dat dit niet gelukt is.

Waar niet geloofd wordt dat verzoekers wel klacht hebben neergelegd, maar de dat ze niet werd aangenomen, omdat volgens informatie in het administratief dossier blijkt dat B.R.R.(...) wel terecht moet staan voor klachten van verkrachting, dat er dus iemand wel in geslaagd is een klacht neer te leggen, stellen verzoekers dat zij niet akkoord kunnen gaan met deze vaststelling. Verzoekers hebben de informatie van de commissaris-generaal aandachtig doorgelezen, en hieruit blijkt dat er na een anonieme brief gericht aan de minister een onderzoek is gestart dat vier jaar heeft geduurd. Omdat B.R.R.(...) zo machtig is en invloed heeft op politici en politie werd dit onderzoek belemmerd. Verzoekers stellen dan ook dat er nooit een officiële klacht is geweest omdat deze door de politie niet worden geregistreerd. Bovendien menen verzoekers dat hun verhaal bekrachtigd wordt door de informatie die bij huidig verzoekschrift is gevoegd, zij gingen namelijk niet meer terug naar de tempel omdat zij hadden gehoord dat B.R.R.(...) betrokken zou zijn bij verschillende moorden. Verzoekers stellen dat in de bijgevoegde informatie eveneens blijkt dat naar het verhaal van arme mensen niet geluisterd wordt omdat B.R.R.(...) rijk is en veel macht heeft.

De bestreden beslissing stelt: *"(...)Er kan daarenboven geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen. U slaagt er op geen enkele manier in te overtuigen dat mannen van B.R.R.(...) jullie zouden bedreigen met de dood omdat uw vrouw een glimp zou opgevangen hebben van immoreel gedrag. Jullie waren niet in staat, zo stelt u, een FIR te laten registreren daar waar de heilige goeroe voor de rechtbank terecht moest staan voor zowaar klachten van verkrachting die andere mensen schijnbaar dan toch wel succesvol wisten in te dienen (zie kopie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Jullie vergoelijking dat de politie niet luistert naar arme mensen en de goeroe machtig en rijk is kan dan ook niet overtuigen (Gehoorverslag 7 december 2011, p. 12; echtgenote, p. 6). Op de vraag hoe die mannen u konden kennen en hoe zij achter uw adres konden komen, kan u geen bevredigend antwoord geven: u houdt het op een vaag "van mensen", hetgeen niet overtuigt (Gehoorverslag 7 december 2011, p. 12). U heeft niet eens getracht elders te gaan wonen in India, zo blijkt uit uw verklaringen, en wacht na de brutale mishandeling die ze u aandeden in januari 2009 nog tot september 2009 om uw land te verlaten (Gehoorverslag 7 december 2011, pp. 6, 11-12). Mocht er enig geloof aan de door u beweerde problemen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u op zijn minst elders in uw land zou zijn gaan wonen om aan uw problemen te ontkomen.(...)"*.

De Raad wijst erop dat het asielrelaas van verzoekers niet aannemelijk is en dat de problematiek van bescherming door hun nationale overheden derhalve niet relevant is.

Ook is de commissaris-generaal van mening dat verzoeker zeer weinig kennis heeft over B.R.R.(...), hoewel hij een voormalig bewonderaar zou zijn. Verzoeker antwoordt hierop dat hij voor zijn trouw slechts twee keer naar de preek van B.R.R.(...) heeft geluisterd. Hij heeft dan ook geen nadere informatie over de organisatie of de basisprincipes van deze organisatie over de betaling van een bruidsschat of hoe mensen in hun onderhoud moeten voorzien.

De bestreden beslissing stelt hierover: *"(...)Uw bewering een voormalige bewonderaar te zijn van B.R.R.(...) raakt verder ook kant noch wal. U weet niet eens hoe zijn organisatie noemt en heeft zwaar gezondigd tegen één van de basisprincipes die hij predikt: met name de betaling van de bruidsschat. U heeft uw schoonfamilie volledig laten instaan voor de betaling van uw huwelijksfeest van wel ruim duizend genodigden terwijl de goeroe pleit voor de afschaffing van dit gebruik. Sterker nog, wanneer u gevraagd wordt hoe de goeroe daarover denkt, heeft u daar niet het minste besef van. Verder gevraagd naar het standpunt van de goeroe inzake werk, moet u ook hierop het antwoord schuldig blijven, dit terwijl de goeroe stelt dat mensen in hun onderhoud moeten voorzien door hard te werken (Gehoorverslag 7 december 2011, pp. 3, 13; zie kopie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook van een bewonderaar mag verwacht worden dat die basisprincipes die zijn goeroe predikt kent. U slaagt er in het geheel dus niet in te overtuigen dat u nog maar in de verte betrokken was bij deze man. Dit zet bijgevolg ook heel uw vluchtrelaas op losse schroeven.(...)"*.

De Raad schaart zich achter dit motief. Zelfs indien verzoeker slechts af en toe naar de preken van B.R.R.(...) heeft geluisterd kan toch van hem verwacht worden dat hij als voormalig bewonderaar op de hoogte is van de basisprincipes van diens leer. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij een zeer beperkte kennis hebben over B.R.R.(...) en zijn volgelingen. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De Raad stelt ook vast dat de verklaringen van verzoekers niet eensluidend zijn. In haar Vragenlijst (nr. 5) stelt verzoekster dat haar man haar af en toe naar BRR meenam, verzoeker stelt in zijn Vragenlijst dat hij haar maar twee keer meenam. Verzoekster stelt dat zij aan de volgelingen verklaarden dat zij niet meer wilden komen, haar echtgenoot stelt dat zij verklaarden dat zij geen interesse meer hadden omdat BRR een slechte man was. Verzoekster stelt dat haar man na het tweede bezoek nooit meer terugging, verzoeker stelt dat hij ontvoerd werd naar de woning van BRR, hetgeen niet vermeld wordt door verzoekster. Verzoekster vermeldt dat haar man één maal in 2008 op straat geslagen werd, verzoeker vermeldt twee aanrandingen in 2009. De verklaringen van verzoekers die ook een laattijdige asielaanvraag indienden overtuigen niet. Zij maken hun asielrelaas niet aannemelijk.

Met betrekking tot de informatie over deze basisprincipes stelt de raadsman van verzoekers dat hij bij het opvragen van gehoorverslag duidelijk melding heeft gemaakt dat hij 'alle stukken waarnaar verwezen' wordt wenste te bekomen, maar deze informatie was niet gevoegd bij het dossier dat de raadsman per post toegestuurd kreeg. Verzoekers menen dan ook dat dit een schending is van de openbaarheid van bestuur, dat door artikel 32 van de GW gewaarborgd wordt. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal verplicht is om alle stukken mee te delen die hij gebruikt heeft bij het maken van de beslissing.

De Raad is van mening dat een schending van artikel 32 GW niet volgehouden kan worden. Om te beginnen is het niet ernstig om na de feiten te beweren dat men iets niet ontvangen heeft zonder dit effectief te kunnen aantonen. Indien het effectief zo is geweest dat de raadsman een gevraagd document niet toegezonden gekregen heeft, stond het haar vrij om dit document alsnog aan te vragen, wat de raadsman niet heeft gedaan. Verder tonen verzoekers ook niet aan dat zij gegriefd zouden zijn door het feit dat een bepaald document niet naar hun opgestuurd zou geweest zijn. Het is ook zo dat de mogelijkheid bestaat om documenten op te vragen bij de verschillende diensten in huidige procedure, zodat voldaan is aan de vereiste van de openbaarheid van bestuur. Verzoekers stellen niet dat men geweigerd heeft hun deze documenten te bezorgen, aldus is er geen schending van artikel 32 GW.

Verzoeker stelt verder dat er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nooit gevraagd wordt of de familie verzoekster al dan niet een bruidsschat betaald heeft, dus meent verzoeker dat de commissaris-generaal onterecht stelt dat verzoeker een zware zonde zou begaan hebben door te trouwen met bruidsschat. Verzoekers stellen dat de familie van verzoekster het trouwfeest betaalde omdat dit traditie is in hun land van herkomst, en dat dit niet als bruidsschat beschouwd wordt.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet op de hoogte waren van dit standpunt van B.R.R. en dat zij inderdaad weinig of geen kennis hebben van zijn leer.

Uit al het bovenstaande besluiten verzoekers dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt.

De Raad meent dat verzoekers niet hard kunnen maken dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht zou schenden. De motivering moet trouwens als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoekers stellen verder dat ook met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus de commissaris-generaal de materiële motiveringsplicht schendt, aangezien men verzoekers gewoon weigert deze status toe te kennen zonder te motiveren waarom. De commissaris-generaal dient in het kader van een asielaanvraag te onderzoeken of de aanvrager recht heeft op de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, maar verzoekers menen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zelfs geen onderzoek heeft gedaan naar de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen dat de motivering van de bestreden beslissing manifest ontoereikend is en niet redelijk te verantwoorden is.

Verzoekers halen specifiek aan dat artikel 48/4 §2 c) niet nader onderzocht is, terwijl daar in de context van verzoekers wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Verzoekers stellen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst vrezen het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling, of bestraffing of ernstige bedreigingen van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict. In verband met deze vernederende of onmenselijke behandeling verwijzen verzoekers naar artikel 3 EVRM.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers tonen niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De commissaris-generaal heeft voor verzoekers een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de bestreden beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS